

synspunkt og ud fra, hvad den enkelte har bedst af i den enkelte situation.

Morten Helveg Petersen (RV):

Det er et meget følsomt spørgsmål, vi her har til debat, og også jeg vil gerne takke Kristeligt Folkeparti for at have rejst debatten i dag.

Seksuelle overgreb i barndommen er en tragedie og medfører ofte problemer for de pågældende personer senere hen i livet, og derfor ønsker vi også fra radikal side, at indsatsen over for seksuelt misbrugte børn prioriteres meget højt. I de tilfælde, hvor overgrebet har fundet sted, er det vigtigt, at der sættes ind så hurtigt som muligt, da situationen her må betragtes som akut, og det er netop de akut opståede problemer, den nuværende ordning søger at tage højde for.

I forslaget fra Kristeligt Folkeparti lægges der op til en udvidelse af mulighederne for at give tilskud til psykologhjælp til voksne, der i barndommen har været udsat for incest.

Der er en del uopklarede punkter i problemstillingen, bl.a. om omfanget og i den forbindelse om, hvorvidt det er muligt at administrere sådanne nye regler i praksis. Det illustreres bl.a. ved, at tallene for problemets omfang spænder meget vidt, lige fra Socialministeriets tal, der anslår 10.000-20.000 personer, til Kristeligt Folkepartis tal på 1.000 personer.

Det er en kendsgerning, at der er en lang række andre områder, hvor ressourcerne er knappe, så vi i et eller andet omfang har behov for at prioritere. Det er også en diskussion, vi må påtage os, uanset hvor besværligt emnet er, og en prioritering skal under alle omstændigheder gøres på et solidt grundlag.

Vi ønsker i Det Radikale Venstre at afvente den rapport, som Regeringens Børneudvalg barsler med inden for den nærmeste fremtid. I den gøres der status over den eksisterende indsats for at forebygge seksuelt misbrug af børn. Fra radikal side ønsker vi at anlægge en helhedsbetragtning også på dette utrolig vigtige område, og derfor afventer vi rapporten og kan umiddelbart ikke støtte Kristeligt Folkepartis forslag på trods af de gode intentioner.

Frank Aaen (EL):

Det er for Enhedslisten helt naturligt, at de regler, der er for tilskud til akut krisehjælp, udstrækkes til at omfatte grupper, hvor erkendelsen af en mishandling først kommer frem adskillige år efter, at mishandlingen er foregået.

På det tidspunkt, hvor erkendelsen slår igenem, er situationen jo lige så akut, som hvis det er sådan, at man lige har været udsat for en voldsforbrydelse i voksenalderen, og derfor har vi ingen betænkeligheder ved at støtte forslaget.

Vi må finde de penge, der skal til, for vi mener, det er korrekt – her er jeg fuldstændig enig i de bemærkninger, fru Yvonne Herløv Andersen kom med før – at det i høj grad også drejer sig om forebyggelse. Men desværre er det sådan i vores sundhedssystem, at forebyggelse altid bliver skubbet til side. Vi synes, det er en meget dårlig ting, og her er der tale om, at når der opstår en sådan situation, må der forebyggelse til for at undgå, at problemet arves videre, om jeg så må sige.

Vi støtter forslaget, og vi har ikke de fjerneste indvendinger imod ministerens bemærkning om, at så har andre grupper lige så berettigede krav. Vi slutter bare modsat ministeren. Vi siger, at hvis andre grupper end den, der er tale om i beslutningsforslaget, har lige så berettigede krav, jamen så lad os da udvide forslaget til også at omfatte dem. Det er den vej, man bør gå, og ikke den modsatte vej ved at sige, at når der er flere grupper, bør der heller ikke gives til dem. Det skal være modsat, vi må selvfølgelig også tage andre grupper ind.

Vi er selvfølgelig også opmærksomme på, at det skal ses i en helhed: hvordan der på andre områder tages hånd om dette problem. Det vil vi også gerne afvente, men vi vil ikke acceptere, at en sådan afventning i lang tid skal bruges til at sige: Jamen så gør vi ikke det, der foreslås her. Jeg ville faktisk også her hellere sige: Jamen lad os da gøre det her med det samme, og lad os så se, om vi skal gøre mere og andet, og lad os så tage det med i en samlet revision af hele ordningen med akut hjælp fra en psykolog i en krisesituation.

Det ville være helt i orden, men der er jo ingen grund til at lade være med at gøre noget fornuftigt af hensyn til, at det kan være, vi om et stykke tid finder ud af, at der bør gøres noget helt andet.

Vi er altså indstillede på at støtte forslaget, og vi er selvfølgelig også indstillede på at høre, hvad der måtte komme af andre forslag til at gøre en indsats. Men vi mener altså ikke, at vi i dag er blevet præsenteret for argumenter, der gør, at forslag om en anden indsats skulle være det samme som at sige, at det her gør vi altså ikke.